

[Ebba Strange]

Selvfølgelig afviser vi forslaget fra socialistisk folkepartis side.

Svend Haugaard (RV):

Der har i de 16 måneder, den nye folkeskolelov har virket, været rumlet vældig meget om loven, så meget, at man kan have sine tvivl om, hvorvidt rumlerne har reelle hensigter.

En ny lov må have en vis tid til sin indkøring, og den bør have arbejdsro, mens den køres ind i hvert tilfælde, men man har fra flere sider pustet til uroen. Man har tydeligt gjort det ud fra en partipolitisk hensigt. Hr. Halvgaard sagde, at skolen skulle ikke være en partipolitisk kasterbold. Jeg er enig, men jeg kunne fristes til at forstærke det ved at sige, at skolen skal ikke være en partipolitisk slagmark, og det er jo det, man er ved at gøre den til.

Naturligvis er der problemer, det må vi alle erkende, ting, vi bør se alvorligt på. For det første er der indkøringsproblemer, dels problemer ved, at det var et kompromis, der blev gennemført – visse ting kunne have været bedre – dels er der forhold i samfundet og i hjemmene, som også er problemer, og disse problemer føres meget let videre og forplanter sig til skolen.

Det er ikke nogen særlig let opgave at være lærer i dag, og det bliver da ikke lettere, hvis der er megen negativ kritik fra forældre og også og ikke mindst megen negativ kritik fra politikere.

Også den måde, bestemmelserne føres ud i livet på, har der nok været problemer med. Jeg mener, vi talte meget om, da loven blev vedtaget, at vi skulle lægge vægt på de praktiske fag. De er i hvert tilfælde ikke blevet styrket, og jeg tror, det er meget vigtigt, at der er noget for alle eleverns evner. Nogle er mere bogligt begavede, andre mere begavede ud fra håndens evner, og da bør det være sådan, at man tager et ligeligt hensyn og sørger for, der er noget til alle. Her tror jeg også, at noget har svigtet. Jeg vil også gerne nævne idræt, som er nævnt i forslaget, som noget meget væsentligt at få styrket, og ikke blot det, men også de kreative fag, de musiske fag, har man været tilbøjelig til at skubbe i baggrunden.

Der er også spørgsmålet om skoletræthed, som ikke blot er skolens skyld, men kan ha-

ve mange årsager, og i mange tilfælde er det måske mindst skolens skyld. Men det er i hvert tilfælde alvorligt for eleven, som kan gå helt i stå, og det er også meget alvorligt for den klasse, han er i, da han kan virke meget forstyrrende.

I sin tid, da vi vedtog 9 års undervisningspligt, var det radikale venstre skeptisk over for værdien af udvidelsen, og vi lagde meget stærk vægt på, at der skulle være alternative former, hvad der også er, herunder også, at man midlertidigt kan komme ud af skoleforløbet, hvis man var blevet træt i mellemtiden, men det mener vi ikke er blevet tilstrækkeligt udnyttet.

Problemerne klares imidlertid ikke ved, at man gennemfører en centralisering, hvor undervisningsudvalget og ministeren får en større bemyndigelse og man fastsætter minimale krav. Vi tror, der er helt andre veje, man kan gå. Problemerne klares heller ikke ved, at man prøver på at løse dem ved en formålsparagraf, der lægger vægt på kundskab fremfor holdning, hvor man næsten ikke må have holdning. Man må ikke påvirke til holdning, næppe hverken til samarbejde eller større ansvar i samfundet, beskyttet miljø osv. Det bliver noget i retning af, kunne man tænke sig, at den nye kritiske lytteforening, eller skal vi sige lyttepostforening, skulle gøre sine notater ved dørene. Vi siger i hvert tilfælde: fri os for holdningsløshed.

En række problemer er der, men de klares heller ikke ved, at man får flere eksaminer, ikke ved, at man får flere karakterer, og slet ikke ved, at man putter prøver og prøvepres længere ned i klasserne. Heller ikke ved stærkere pres på de boglige fag og næppe heller ved blot at få flere timer. Dels er det dyrt, dels er der tale om, at man måske kunne bruge pengene på anden vis. Har vi penge til rådighed, og det så vi sådan set gerne at vi havde, er det for os mere spørgsmålet om at få mindre klassestørrelser end at få et væsentligt større antal timer; det gælder da især, når det er de mindre klasser, det drejer sig om.

Vi mener altså ikke, at dette forslag og heller ikke det næste egner sig til at hjælpe, snarere tværtimod. Men vi er gerne med til en fordomsfri drøftelse i undervisningsudvalget af de problemer vi indrømmer er der, og af, hvordan vi kan justere og bedre uden at